

chef, i en anden Del af Landet under en anden. Jeg tillader mig i saa Henseende at mene, at det vil medføre ideligt Vrøvl og Kalamiteter, hvis der i de to Distrikter træffes modstridende Afgørelser. Som Forholdet nu er, hvor Personalet over hele Landet er organiseret, kan det umuligt gaa, at en Distriktschef træffer Bestemmelser, som ikke harmonerer med de Bestemmelser, der træffes af en anden Distriktschef, saa den Selvstændighed, enkelte Talere har ment, det var rart at have paa dette Omraade, giver jeg ikke meget for, den kommer ikke til at gøre sig gældende. Det samme er Tilfældet, naar det gælder Publikum. Folk rejser jo dog i begge Distrikter, og Publikum vil virkelig ikke finde sig i, at der gælder nogle Anordninger i eet Distrikt, som ikke gælder i et andet. En Decentralisation af den Natur, hvor der er Tale om Hensynet til Publikum og til Personalet, anser jeg for at være praktisk uigennemførlig.

Ministeren anser dernæst Distrikternes Inddeling i Sektioner for at være ganske nødvendig, og hver Sektion skal have en Sektionsleder. Men nu skal vi jo ind paa at simplificere, og saa er det, de mærkelige Uoverensstemmelser kommer frem. Thi Ministeren, som gerne vil gøre det saa simpelt som muligt, siger — og jeg synes, det er ganske pudsigt, at han siger det —, at disse Sektionsledere skal ikke være nogen ny Instans mellem Distriktschefen og Stationspersonalet, Overbanemestre, Godsinspektører, og hvem det nu ellers er, nej, de skal overalt optræde som Distriktschefens Fuldmægtige, og saa tilføjer Ministeren disse mærkelige Udtalelser: „Kun hvis noget skal indberettes, eller der skal korresponderes om noget, henvender de paa-gældende“ — altsaa f. Eks. en Stationsforstander — „sig direkte til Distriktscheferne udenom Sektionslederne“. I Mod-sætning dertil siger det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), som har været Medlem af Kommissionen, at det er nødvendigt at give Sektionslederne den størst mulige Handlefrihed. Hvorledes det vil være muligt at bringe disse to Standpunkter til at harmonere, kan jeg ikke forstaa, og det vil stadig forblive en Gaade. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds gaar ud fra, at

her er en overordnet Myndighed, som ligger langt fra Centralledelsen og derfor maa have den størst mulige Handlefrihed rundt omkring paa Stationerne. Men paa Stationerne maa de paa-gældende kun komme som Distriktschefernes Fuldmægtige, siger Ministeren; hver Gang der skal føres mundtlige Forhandlinger, optræder disse Sektionsledere, men saa snart der skal skrives, eksisterer de ikke, saa skal Stationsforstandere o. s. v. gaa direkte til Distriktschefen. Det er i Virkeligheden en fuldstændig Parodi paa en Organisation, den lader sig ikke gennemføre. Thi hvorfor indretter man overhovedet Sektioner? Der staar udtrykkeligt, at det er, fordi en Distriktschef ikke kan have det ind-gaaende Kendskab rundt omkring i de store udstrakte Distrikter, dertil maa han have disse Sektionsledere, som staar under ham. Deraf følger, at naar en Sag kommer fra en Stationsforstander eller en lignende Embedsmand til Distriktschefen, har denne, hvis det er rigtigt, hvad der staar her, at han ikke kan have det dybe Indblik i de enkelte Sager, ikke andet at gøre end at lade Sagen gaa til sin Sektionsleder og indhente dennes Betænkning. Trænger man saaledes dybt ind i det, vil man se, at den her foreslaaede Ordning medfører meget hurtigt en mere sammensat Forretningsgang end den nuværende. Skal en saadan Sag gaa op til Administrationens Top, bliver Gangen nemlig følgende: Stationsforstanderen — og andre kommer maaske først til ham — Distriktschefen — saa kommer der en lille Afstikker ned til Sektionslederen — tilbage til Distriktschefen — derfra til Generaldirektøren — igennem Generalsekretæren til Afdelingschefen — og fra denne samme Vej tilbage. Det bliver en meget mere kombineret Ordning end den nuværende, eller i alt Fald end den, der med Lethed lader sig gennemføre paa Grundlag af den nuværende.

Om Stationsforstandere og den Gren af Embedsmænd indeholder, siger Ministeren, Lovforslaget egentlig intet, men det er Hensigten, og det er en Følge af den nye Ordning, at der skal gives dem en større Myndighed, end de hidtil har været i Besiddelse af. Ministeren nævner, at en Stationsforstander f. Eks. maa have Beret-